

[Statsministeren]

Der er en indre sammenhæng i planen, men det udelukker naturligvis ikke, at vi kan forhandle om de enkelte dele i den. Jeg vil sige tværtimod. Jeg ønsker på regeringens vegne i dag stærkt at understrege, at der er tale om et oplæg til forhandling, og at regeringen er indstillet på at udvise meget stor smidighed og lydhørhed over for andres synspunkter. Så vil jeg til gengæld opfordre partierne til at gå ind i forhandlingerne med et åbent sind og til at sætte sig grundigt ind i de enkelte dele og deres sammenhæng med planen som helhed, inden man melder fra eller til på det ene eller andet område.

Siden vi fremlagde planen, har vi haft lidt forprang på denne dags debat. Lad mig tage et par eksempler herfra for at illustrere, hvad jeg tænker på. Der er nogle, som har haft meget travlt med at melde fra over for tanker om en finansieringsreform, som indebærer, at de forsikrede selv skal bære en større del af udgifterne til dagpenge. Det var i og for sig fuldt forståeligt, hvis det drejede sig om et isoleret forslag, men forslaget er kædet sammen med en mærkbar nedsættelse af trækprocenterne og marginalskatterne. Der har også været talt en hel del om, at regeringens forslag indebar langt større skattelettelser for de meget store indkomster end for små, jævne indkomster.

Det er da naturligvis rigtigt, at selve skalaændringerne giver mere til store indtægter end til små. Man kan næsten ikke tilrettelægge en teknik, som umuliggør dette. Det kan ikke undgås, hvis marginalskatterne skal sænkes, men skalaen siger ikke alt om, hvor hårdt indkomster af forskellig størrelse i praksis bliver beskattet. Selv om vi har en progressiv skala, er der såmænd ikke så stor forskel på den procent af bruttoindkomsten, som betales i skat af større og mindre indkomster. Det viser skattestatistikken tydeligt. Hvorfor nu det? Fordi de store indkomster har langt større fradrag end de små, og den fradragssanering, jeg omtalte før, indebærer netop en kraftig beskæring af de fradrag, der typisk anvendes systematisk og gennemtænkt til at gøre store bruttoindkomster til mindre skattepligtige indkomster. Jeg vil derfor opfordre til, at man søger at danne sig et realistisk billede af de skattelettelser, der bliver tale om for de mellemhøje og de større indkomster.

Jeg vil ikke afvise, at der sker lettelser, men jeg er overbevist om, at de slet ikke vil få det

omfang, nogle har givet udtryk for. Jeg synes, vi på et realistisk grundlag skal tage stilling til, om den pris ikke er værd at betale for at opnå den foreslåede sænkning af marginalskatterne med de åbenlyse fordele, det indebærer for udviklingen i produktion og beskæftigelse.

Regeringen indbyder som sagt til forhandling på grundlag af den samlede plan. Vi er åbne for forhandling med alle Folketingets partier, men jeg skal ikke lægge skjul på, at vi lægger stor vægt på, at en så stor strukturændring som den, vi nu skal have på bordet, kommer til at hvile på det bredest mulige grundlag.

På den anden side vil jeg understrege, at intet parti – det være sig nok så stort – ved sin passivitet eller manglende forhandlingsvilje eller for den sags skyld -evne bør få held til at sætte bom for den strukturændring i vort økonomiske system, som er en nødvendighed, hvis vi skal klare os godt i 1990'erne.

Det er blevet sagt, at regeringens plan er præget af borgerlige synspunkter. Det er korrekt. Der er et ikkesocialistisk flertal her i landet og her i Folketinget, og personlig kan jeg ikke se nogen større udsigt til, at det i en nærmere fremtid vil blive anderledes. Men så må der jo også føres en politik, som tager det udgangspunkt at respektere denne kendsgerning. Det betyder ikke, at regeringen vil vende det døve øre til over for f.eks. Socialdemokratiets synspunkter; men hovedsigtet og store resultater må fastholdes.

Med disse ord vil jeg dels sige tak for, hvad jeg synes har været et godt folketingsår, dels indbyde partierne til at bruge sommeren og efteråret til et frugtbart arbejde og konstruktive forhandlinger med henblik på at nå et virkelig effektivt slutresultat. Jeg er sikker på, at langt de fleste i befolkningen simpelt hen forlanger af os, at det skal lykkes.

Vi kunne sagtens på gammeldags manér koncentrere vore kræfter om at rakke hinandens forslag og planer ned. At være negativ, polemisk og nedbrydende er ingen kunst; det evner enhver begynder i den politiske verden. Kravet til os er at evne samarbejdets kunst. Det er ubønhørligt nødvendigt, at et flertal i Folketinget evner at lægge kræfterne sammen, så vi får klaret Danmarks problemer helt og fuldt og med den nødvendige konsekvens. Det er kæmpeopgaver, vi skal løse sammen, når næste folketingsår tager sin begyndelse.